

РЕШЕНИЕ

№ 3697

гр. София, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2886** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), чрез процесуален представител сл. юриконсулт Т. срещу Решение № 600 от 06.02.2023 г., постановено по НАХД № 2219/2022 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 105 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-5 от 19.01.2022 г., издадено от Председателя на КПКОНПИ. С оспореното НП на К. Л. А., на основание чл. 173, ал. 1 и чл. 177, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 600 лева, за извършено нарушение по чл.38, ал.1, т. 3, във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на съдебното решение. Според касатора СРС неправилно е приложил разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, като е приел, че липсата на вредни последици, настъпили от извършването на формално нарушение, е основание същото да се прецени като маловажно. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС, по съображения, подробно изложени в касационната

жалба, и атакуваното НП да бъде потвърдено. Обжалва решението и в частта за разноските, като счита, че те са дължими, тъй като макар и маловажен случай, нарушението е извършено виновно, поради което е приложима разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, чрез юрк. Т. поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде отменено като незаконосъобразно, в противоречие с материалния закон. Претендира присъждане юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира подадената жалба за неоснователна и недоказана, като предлага решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка: На 06.07.2021г. била направена проверка в дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ относно получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПКОНПИ да подават декларации за имущество и интереси по чл. 37, ал. 1, т. 1-6, т. 9 от ЗПКОНПИ в едномесечен срок от освобождаването от длъжност. При проверката било установено, че А. не е подала декларация по образец в законоустановения срок от освобождаването от длъжността заместник-министър на образованието и науката, считано от 12.05.2021 г., съгласно заповед № КВ-251/12.05.2021г. на министър-председателя.

С покана изх. № ЦУ-01 -12976/06.07.2021 г. и № ЦУ-01-13794/19.07.2021 г. А. била поканена да се яви в КПКОНПИ на 16.07.2021г. и на 26.07.2021г. за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. К. А. не се явила в указания ден и час, поради което на 26.07.2021г. главен инспектор на дирекция „Публичен регистър“ съставил акт за установяването на административно нарушение № ПР-163/26.07.2021г. в присъствие на двама свиетели. С писмо изх. № ЦУ-01-14561/27.07.2021г. съставеният акт бил изпратен за връчване на общинската администрация с писмо до кмета на район „О.“, Столична община. С писмо с вх. № ЦУ-01-18307/31.08.2021г. актът бил върнат като невръчен, тъй като лицето не било намерено. С последващо писмо до директора на СДВР с изх. № ЦУ-01-18771/03.09.2021г. актът бил повторно изпратен за връчване с молба за

съдействие и лично връчване на А.. Препис от акта бил връчен на 20.09.2021г. на ответника по касация, която депозираща възразяване срещу съставения документ.

На 19.01.2022г. председателя на КПКОНПИ издал наказателно постановление № НП-5/19.01.2022г., с което на основание чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ на К. А. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 600,00 лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, връчено лично на 28.01.2022г.

От правна страна съдът е приел, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, но е счел, че нарушението представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН, поради което е отменил НП и в условията на чл.63, ал.4 от ЗАНН /изм.ДВ бр.109 от 2020г./ е предупредил А., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще й бъде наложено административно наказание. Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства, които се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Безспорно е установено, че А. е нарушил разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ. Разпоредбата на чл.38, ал.1 от ЗПКОНПИ урежда императивно задължение за задължените по чл.6 лица за подаване на декларации за имущество и интереси в следните случаи: 1. в едномесечен срок от заемането на висшата публична длъжност; 2. ежегодно до 15 май - за предходната календарна година; 3. в едномесечен срок от освобождаване на длъжността; 4. в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3. Съобразно вменената за нарушена разпоредба на чл.38, ал.1, т.3 ЗПКОНПИ декларация е следвало да бъде подадена в едномесечен срок от освобождаване на длъжността – т.е. в срок до 14.06.2021 г. (първият работен ден следващ 12.06.2021 г.). Не се оспорва от наказаното лице, че такава декларация не е подадена.

Разпоредбата на чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ предвижда, че лице, заемащо висша публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв.

Настоящият съдебен състав приема, че независимо, че административното нарушение, за извършването на което е издадено наказателно постановление, е формално по своя характер и за съставомерността му не е необходимо настъпване на вредни последици, случаят е маловажен. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат на деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които то е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. Подаването на декларация по ЗПКОНПИ от лица, заемащи висши публични длъжности, има за цел да съдейства за ефективно противодействие на корупцията, да гарантира, че тези лица изпълняват правомощията или задълженията си честно и почтено при спазване на Конституцията и законите и да предотврати възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него.

В процесния случай правилно въззивният съд е приел, че налагането на

административно наказание „глоба“ по чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ дори в минимален размер не отговаря на заложените в чл.12 от ЗАНН цели. За да достигне до този извод съдът правилно е приел, че не се установява, а така също и не се твърди, че ответникът по касация е целял да осуети постигането на прогласените цели на закона или че е укрил подлежащи на деклариране обстоятелства. Като смекчаващо обстоятелство следва да се отбележи, че А. междуременно е декларирала имущество и интересите си в срок, с оглед на заемана от нея длъжност в друго качество пред работодателя си. Предвид характера на нарушението, формата на вина, и обстоятелството, че е извършено за първи път и липсата на укриване на подлежащи на деклариране обстоятелства, степента на обществената му опасност правилно е определена от въззивния съд за по-ниска от тази на типичните случаи на нарушения от този вид. В случая предпоставките на чл.28, б.“а“ от ЗАНН са били налице, наказващият орган не ги е приложил и на това основание правилно е отменено наказателното постановление от въззивния съд. Съгласно ТР №1 от 12.12.2007г. по тълк.н.д. №1/2005г. ОСНК – ВКС, когато съдът констатира, че предпоставките на чл.28, б.“а“ са налице, но административнонаказващият орган не ги е приложил, това е основание за отмяна на НП, като в този случай преценката на съда е преценка за законосъобразност. Като е достигнал до извод, че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

Доводите на касатора, че чл.28 ЗАНН не следва да се прилага, поради значимостта на задълженията, предвидени в закона, са несъстоятелни. Законодателят не е предвидил ограничение за приложението на института на маловажния случай и чл.28 ЗАНН следва да се прилага всякога, когато са налице предпоставките за това, какъвто е в процесния казус.

Настоящият състав намира, че правилно въззивния съд е приложил разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗАНН в редакцията, която е в сила от 23.12.2021 г., която задължава съдът, в случай че отмени наказателното постановление поради маловажност, с решението се предупреждава нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Неоснователно е възражението на касатора, че след като нарушението е извършено виновно, следва прилагане на разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК. С разпоредбата чл. 63д от ЗАНН е изрично уредена възможността за присъждане на разноси в административнонаказателните производства. Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Процесуалният ред в случая, по силата на препращащата разпоредба на ЗАНН, е този по чл. 143, ал. 1 от АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая, изходът на спора е отмяна на оспореното наказателно постановление, като е прието, че са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения, настоящият касационен състав, разгледал

касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното на основание чл.221, ал.2 от АПК вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 600 от 06.02.2023 г., постановено по НАХД № 2219/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.